DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 7. OKTOBER 1982 [1]

Greek Canners Association m.fl. mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Annullation af en kommissionsforordning«

Sag 250/81

Sammendrag

Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter der berører dem umiddelbart og individuelt — kriterier

(EØF-traktaten, art. 173, stk. 2; Kommissionens forordning nr. 1962/81)

Forordning nr. 1962/81, som på grundlag af tørstofindholdet og de forskellige emballagestørrelser fastsætter de koefficienter, der i hele Fællesskabet skal anvendes ved beregningen af den producentstøtte, der skal ydes producenter af tomatkoncentrat, er en rent generel retsakt, og selv om den kan ramme enkelte virksomheder, berører den dem hverken umiddelbart eller individuelt i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning.

I sag 250/81

GREEK CANNERS ASSOCIATION (de græske konservesfabrikanters sammenslutning),

ASTERIS SA,

ADELCAN KANANARIS BROS., alle med hjemsted i Athen,

ved advokaterne Christoforos Argyropoulos og Emmanuel Kaldellis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøgere,

1 — Processprog: Engelsk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Richard Wainwright, som befuldmægtiget, bistået af François Lamoureux, begge ansat i Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1962/81 af 10. juli 1981, der blandt andet for produktionsåret 1981/1982 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes ved beregningen af producentstøtten for tomatkoncentrat (EFT L 192, s. 13),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt parternes påstande og argumenter under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Rådets forordning nr. 1152/78 af 30. maj 1978 om ændring af forordning nr. 516/77 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 144, s. 1) indførte en producentstøtteordning for blandt andet tomatkoncentrat. Støtten udbetales til forarbejdningsvirksomheden på visse nærmere betingelser; navnlig kræves det, at der betales en minimumspris til producenten i henhold til en kontrakt. For hvert produktionsår (1. juli — 30. juni) fastsætter Kommissionen

støttebeløbet og minimumsprisen inden for rammerne af forvaltningskomiteens fremgangsmåde.

De kriterier, der skal anvendes, er nærmere angivet i artikel 3a og 3b i forordning nr. 516/77. Artikel 103 i Akt vedrørende vilkårene for Den hellenske Republiks tiltrædelse af Fællesskaberne angiver de kriterier, der med hensyn til Grækenland skal lægges til grund vedrørende den i artikel 3a i forordning nr. 516/77 fastsatte støtteordning.

Kommissionens forordning nr. 1963/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 16) fastsætter den minimumspris, der skal betales til producenten af tomater bestemt til fremstilling af tomatkoncentrat, samt producentstøttebeløbet. De beløb, der skal betales til de græske producenter og til producenterne i de øvrige medlemsstater, er ikke de samme.

Forordning nr. 1962/81 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes ved beregningen af producentstøtten; beregningen foretages på grundlag af tørstofindhold og emballagestørrelse.

Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 15. september 1981, har sagsøgerne i medfør af traktatens artikel 173 anlagt nærværende sag med påstand om annullation af forordning nr. 1962/81. Ved indlæg af 16. oktober 1981 har Kommissionen påstået sagen afvist i medfør af artikel 91 i Domstolens procesreglement.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling vedrørende afvisningspåstanden uden yderligere bevisførelse, og Domstolen har i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til første afdeling.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

»— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede forordning ophæves, for så vidt angår græsk tomatkoncentrat, og der udstedes en ny forordning i overensstemmelse med artikel 103, stk. 3, i traktaten vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse af EØF og i overensstemmelse med de artikler, der er angivet i nærværende stævning«.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— Afvisning.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger«.

III — Parternes anbringender og argumenter

Der er tre *sagsøgere:* den første er en sammenslutning af græske konservesfabrikanter og de to øvrige er virksomheder, der producerer tomatkoncentrat. De har nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 1962/81, idet de har gjort gældende, at den er i strid med artikel 103 i Akt vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse, i det omfang der ikke er foretaget en sammenligning af forarbejdningsomkostningerne ved emballagestørrelser under 5 kg. For så vidt angår tabellen over koefficienter (i procent), som er grundlaget for beregningen af, hvilken støtte der skal ydes til Grækenland for de forskellige emballagestørrelser, burde der i forordningen ikke alene være taget hensyn til forarbejdningsomkostningerne ved emballager på 5 kg i Grækenland og i de øvrige medlemsstater, men også til forarbejdningsomkostningerne ved de forskellige emballagetyper.

I særskilt indlæg har *Kommissionen* påstået sagen afvist.

Kommissionen har anført, at i henhold til traktatens artikel 173 kan Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne indbringe spørgsmålet om lovligheden af Rådets og Kommissionens retsakter for Domstolen, mens private kun kan anfægte de beslutninger, der er rettet til dem. De kan dog anfægte enhver beslutning, som skønt den er udfærdiget i form at en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Sagsøgerne bør derfor for det første bevise, at den pågældende foranstaltning i virkeligheden er en beslutning; for det andet, at den berører dem umiddelbart, og for det tredje, at den berører dem individuelt. Hver enkelt af disse betingelser skal være opfyldt, for at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling. Ifølge Kommissionen er den pågældende foranstaltning materielt en forordning i den i traktatens artikel 189 forudsatte betydning: den fastsætter almengyldige regler og berører ikke sagsøgerne »individuelt«.

Almengyldige regler

Forordning nr. 1962/81 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes ved beregningen af den støtte, der ydes for en given mængde tomatkoncentrat, alt efter kvaliteten og indpakningen. Koefficienterne gælder uden forskel for alle producenter af tomatkoncentrat. Den omstændighed, at antallet af producenter kan fastlægges, er ikke i sig selv til hinder for, at den retsakt, som fastsætter koefficienterne, er en forordning. Kommissionen havde ingen oplysninger om de enkelte firmaers identitet. Følgelig kunne Kommissionen ikke vurdere den betydning, som de i forordning nr. 1962/81 fastsatte koefficienter kunne have for et bestemt firma, ligesom koefficienterne i øvrigt var beregnet på grundlag af objektive kriterier såsom »indhold af tørekstrakt« og »primæremballage«.

Det ovenfor anførte taler klart for, *at* forordning nr. 1962/81 virkelig er en generel retsakt, *at* de regler, den indeholder, er almengyldige, og at de omfatter enhver, som producerer tomatkoncentrat, og *at* deres indhold ikke er fastsat ud fra subjektive hensyn.

Berøres sagsøgerne umiddelbart og individuelt?

Kommissionen har ikke bestridt, at sagsøgerne — bortset fra den første, de græske konservesfabrikanters sammenslutning — berøres umiddelbart af forordning nr. 1962/81, i det omfang de i forordningen fastsatte koefficienter ikke overlader de nationale myndigheder noget skøn. Kommissionen har imidlertid bestridt, at sagsøgerne berøres individuelt af forordningen.

Forordningen berører alle de forarbejdsningsvirksomheder inden for Fællesskabet, der producerer tomatkoncentrat, uden nogen form for begrænsning. Dette argument underbygges yderligere af, at forordningen ikke alene berører de virksomheder, der foretager forarbejdning ved forordningens udstedelsestidspunkt, men også enhver virksomhed, som på et senere tidspunkt i produktionsåret 1981/1982 kommer til at foretage forarbejdning, og som opfylder betingelserne for at kunne få udbetalt støtten. Sagsøgerne kan derfor ikke hævde, at de berøres »umiddelbart og individuelt« i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning.

Den første sagsøgers søgsmålskompetence

Den første sagsøger, de græske konservesfabrikanters sammenslutning, er en faglig sammenslutning, som ifølge sagsøgeren »varetager de græske konservesfabrikanters interesser«.

Kommissionen har anført, at ifølge artikel 173 kan en faglig sammenslutning kun anlægge et annullationssøgsmål til forsvar af sine egne interesser betragtet som sammenslutning, men ikke til forsvar af dens medlemmers individuelle eller kollektive interesser (dom af 18. 3. 1975, sag 72/74, Union Syndicale mod Rådet, Sml. s. 401).

Sagsøgerne har i deres indlæg vedrørende Kommissionens afvisningspåstand gjort gældende, at den anfægtede forordning berører dem umiddelbart og individuelt. Selskaberne Asteris SA og Adelcan Kanakaris Bros. er begge industrivirksomheder, der producerer tomatkoncentrat, og som producerer tomatkoncentrat i emballager på mindre end 5 kg, hvorfor de må have krav på at få udbetalt støtte til den konkrete produktion, et krav, som dog berøves dem ved forordningen. De to virksomheder er derfor ikke blevet behandlet retfærdigt og lige i forhold til virksomhederne i de øvrige ni EØF-medlemsstater, og denne illoyale konkurrence vil føre til virksomhedernes fallit.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 1. juli 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. juli 1982.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 15. september 1981, har de græske konservesfabrikanters sammenslutning samt virksomhederne Asteris SA og Adelcan Kanakaris Bros., der producerer tomatkoncentrat, i medfør af EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation — for så vidt angår tomatkoncentrat produceret i Grækenland — af Kommissionens forordning nr. 1962/81 af 10. juli 1981, der bl.a. for produktionsåret 1981/1982 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes ved beregningen af producentstøtten for tomatkoncentrat (EFT L 192, s. 13).

2 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede forordning er i strid med artikel 103, stk. 3, i Akt vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse, i det omfang forordningen ikke tager rimeligt hensyn til forarbejdningsomkostningerne ved de forskellige emballagetyper, der anvendes i Grækenland.

3 Ved indlæg af 16. oktober 1981 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber påstået sagen afvist i medfør af artikel 91 i Domstolens procesreglement.

4 Ifølge Kommissionen er forordning nr. 1962/81 en generel retsakt, og dens bestemmelser er almengyldige, idet de omfatter enhver, som producerer tomatkoncentrat; desuden er forordningens bestemmelser ikke fastsat ud fra subjektive hensyn, men på grundlag af objektive kriterier såsom »indhold af tørekstrakt« og »primæremballage«.

5 Heraf følger, at de pågældende bestemmelser er en forordning i henhold til traktatens artikel 189, idet de er almengyldige og omfatter alle producenter af tomatkoncentrat inden for Fællesskabet, og ikke en beslutning, som skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt. Sagsøgerne kan derfor ikke påstå forordning annulleret i medfør af traktatens artikel 173.

6 Sagsøgerne har gjort gældende, at den pågældende forordning berører dem umiddelbart og individuelt, idet Asteris SA og Adelcan Kanakaris Bros. er virksomheder, der producerer tomatkoncentrat, og som har produceret tomatkoncentrat i emballager på mindre end 5 kg.

7 Det bemærkes, at Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73, s. 1), senest ændret ved Rådets forordning nr. 1118/81 af 28. april 1981 (EFT L 118, s. 10), indførte en producentstøtteordning for tomatkoncentrat; støttebeløbet fastsættes under hensyntagen til den minimumspris, der skal betales til tomatproducenterne, og til forarbejdningsomkostningerne, og Kommissionen fastsætter for hvert produktionsår den pris, der skal betales til producenterne, samt støttebeløbet.

8 For så vidt angår Grækenland fremgår det af artikel 103 i tiltrædelsesakten, at den minimumspris, der skal betales, fastsættes på grundlag af de priser, der i Grækenland betales til producenterne af et til forarbejdning bestemt produkt, og som konstateres i en repræsentativ periode, der skal fastsættes. Beløbet for den støtte, der ydes Grækenland, fastsættes under hensyntagen til den minimumspris, der er fastsat for Grækenland, og forarbejdningsomkostningerne i Grækenland.

9 Kommissionens forordning nr. 1963/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 16) fastsætter den minimumspris, der skal betales til producenten for 100 kg tomater netto for Grækenlands vedkommende på den ene side og de øvrige medlemsstaters vedkommende på den anden side. Forordningen fastsætter den støtte, der skal ydes for tomatkoncentrat med en primæremballage på 1,5 kg og derover, idet den også på det punkt sondrer mellem Grækenland og de øvrige medlemsstater.

10 Forordning nr. 1962/81, som er genstand for annullationssøgsmålet, fastsætter de koefficienter, der skal anvendes ved beregningen af producentstøtten, på grundlag af tørstofindholdet og primæremballagen. Koefficienterne er de samme for Grækenland og de øvrige medlemsstater.

11 Heraf følger, at den anfægtede forordning er en forordning, som på grundlag af tørstofindholdet og de forskellige emballagestørrelser fastsætter de koefficienter, der i hele Fællesskabet skal finde anvendelse på alle producenter af tomatkoncentrat. En sådan forordning er en rent generel retsakt, og selv om den kan ramme sagsøgerne, berører den dem ikke umiddelbart og individuelt i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning. Annullationssøgsmålet vil derfor være at afvise.

Sagens omkostninger

12 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgerne afholder samtlige sagens omkostninger.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. oktober 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 15. JULI 1982 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgerne i nærværende sag er en sammenslutning af græske konservesfabrikanter samt to græske virksomheder, der producerer tomatkoncentrat. De har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1962/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 11) for så vidt den for produktionsåret 1981/1982 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes i Grækenland ved beregningen af producentstøtten for tomatkoncentrat. Kommissionen har påstået sagen afvist, og på dette trin af sagen skal Domstolen alene tage stilling til denne afvisningspåstand.

I artiklerne 2a, 3a, 3b og 3c i Rådets forordning nr. 515/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73, s. 1), som ændret ved Rådets forordning nr. 1152/78 af 30. maj 1978 (EFT L 144, s. 1), blev der indført en producentstøtteordning for blandt andet tomatkoncentrat. Ordningen vedrører de tilfælde, hvor forarbejdningsvirksomheder og producenter slutter kontrakter om køb af en nærmere angivet mængde i en bestemt periode og til en aftalt pris. For leverancerne i henhold til disse kontrakter fastsættes der en »minimumspris«, som forarbejdningsvirksomhederne skal betale producenterne; minimumsprisen beregnes som angivet i stk. 3 i artikel 3a og fastsættes før begyndelsen

1 — Oversat fra engelsk.